

HOTĂRÂREA nr. 30 din 19 martie 2025

privind contestația formulată împotriva Deciziei Biroului Electoral Central nr. 39D din 17 martie 2025 privind respingerea înregistrării candidaturii independente a domnului Remus Pricopie la alegerile pentru Președintele României din anul 2025

EMITENT • CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Publicat în MONITORUL OFICIAL nr. 352 din 22 aprilie 2025

Data intrării în vigoare 22-04-2025

Marian Enache	- președinte
Mihaela Ciochină	- judecător
Cristian Deliorga	- judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	- judecător
Laura-Iuliana Scânteii	- judecător
Gheorghe Stan	- judecător
Livia Doina Stanciu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Claudia Margareta Krupenschi	- magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea contestației formulate de domnul Remus Pricopie împotriva Deciziei Biroului Electoral Central nr. 39D din 17 martie 2025 privind respingerea înregistrării candidaturii independente a domnului Remus Pricopie la alegerile pentru Președintele României din anul 2025.

2. Contestația a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.237 din 18 martie 2025 și formează obiectul Dosarului nr. 1.093F/2025. Documentele de candidatură a domnului Remus Pricopie la alegerile pentru Președintele României din anul 2025 și Decizia nr. 39D din 17 martie 2025 privind respingerea înregistrării candidaturii independente a domnului Remus Pricopie la alegerile pentru Președintele României din anul 2025 au fost transmise de Biroul Electoral Central cu Adresa nr. 424C/BEC/P.R.2025 din 17 martie 2025, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.189 din 18 martie 2025.

3. În motivarea contestației se solicită, în primul rând, constatarea neconstituționalității prevederilor art. 4 alin. (2) și ale art. 27 alin. (2) lit. c) teza finală din Legea nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României și, în consecință, anularea deciziei Biroului Electoral Central prin care a fost respinsă înregistrarea candidaturii contestatarului, urmată de înregistrarea candidaturii sale și a semnelui electoral.

4. Contestatarul subliniază, mai întâi, competența Curții Constituționale de a exercita controlul de constituționalitate asupra prevederilor Legii nr. 370/2004 în cadrul atribuției de a veghea la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României, indicând în acest sens atât normele cuprinse la art. 82 alin. (1) și la art. 146 lit. f) din Constituție, cât și jurisprudența constituțională în materie. Precizează, în esență, că a fost voința legiuitorului constituant originar să acorde Curții Constituționale, în mod expres și exclusiv, atribuția de a veghea la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României, domeniu în care aceasta are o competență plenară și exclusivă, fiind stabilite în sarcina sa deopotrivă exercitarea controlului de constituționalitate și verificarea legalității operațiunilor electorale realizate. Totodată, prin Hotărârea nr. 66 din 1 octombrie 2019 și Hotărârea nr. 32 din 6 decembrie 2024, Curtea a statuat că scopul atribuției constituționale prevăzute de art. 146 lit. f) este acela de a asigura respectarea principiului supremației Constituției pe tot parcursul scrutinului prezidențial, atribuție care nu poate fi interpretată restrictiv, neputând fi disociată de rolul Curții Constituționale în arhitectura constituțională, acela de garant al supremației Constituției. Ca atare, examenul constituționalității legislației electorale nu poate fi exclus nici în etapa validării candidaturilor, nici în etapa validării rezultatului sufragiului. Prin urmare, în exercițiul atribuției sale conferite de art. 146 lit. f) din Constituție, Curtea Constituțională poate analiza inclusiv interpretarea și aplicarea normelor electorale în conformitate cu toate celelalte dispoziții ale Constituției, putând realiza un veritabil examen de constituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 370/2004.

5. Se susține că se impune în mod necesar ca verificarea conformității Legii nr. 370/2004 cu normele fundamentale să fie efectuată de către Curtea Constituțională în cadrul procedurii speciale a alegerii Președintelui României, în calitate de prim și ultim verficator al procedurii, deoarece, dacă s-ar interpreta altfel, ar însemna că aceasta ar fi unica lege care scapă controlului de constituționalitate a posteriori, în condițiile în care Legea nr. 370/2004 nu conține dispoziții care să genereze competența materială a instanțelor de drept comun și deci nu există posibilitatea de a invoca o excepție de neconstituționalitate în fața instanțelor de judecată, cu a cărei soluționare ar fi competentă Curtea Constituțională în temeiul art. 146 lit. d) din Constituție. Or, dacă însăși procedura de alegere a Președintelui

României s-ar desfășura în temeiul unei legi contrare [Constituției](#), pentru a-și exercita competența prevăzută de [art. 146 lit. f\) din Constituție](#), Curtea ar trebui să constate, mai întâi, constituționalitatea acestei legi, deoarece vegherea la întregul proces electoral presupune existența unei legi conforme cu Legea fundamentală.

6. În ceea ce privește fondul criticii, autorul contestației consideră că cerința ca inclusiv candidații independenți la alegerile prezidențiale, care nu sunt susținuți de un aparat de partid sau de o alianță politică, să prezinte, prealabil înscrierii candidaturii acestora, o listă de semnături provenind de la cel puțin 200.000 de susținători cu drept de vot reprezintă o limitare excesivă și nejustificată de vreun interes public real a dreptului de a fi ales, prevăzut de [art. 37 din Constituție](#), precum și de o serie de acte și documente internaționale.

7. Funcția de Președinte al României exclude, potrivit [art. 84 alin. \(1\) din Constituție](#), apartenența la mediul politic, astfel că o importanță sporită trebuie acordată candidaturilor independente față de o formațiune politică preexistentă. Însă, dacă pentru un candidat propus de partide sau alianțe politice cerința prezentării unui număr de 200.000 de susținători la depunerea candidaturii este echilibrată și relativ ușor de îndeplinit, dat fiind suportul întregului aparat al partidului, atât sub aspect financiar, cât și din punctul de vedere al resursei umane disponibile, pentru un candidat independent aceeași cerință este aproape imposibil de realizat într-un interval cuprins între momentul publicării datei alegerilor și cel al depunerii candidaturii. În concret, pentru alegerile prezidențiale din anul 2025, un candidat independent trebuie să strângă 200.000 de semnături (aproape 1,11% din întreaga populație cu drept de vot cu domiciliul în România) într-un termen mai scurt de două luni, respectiv de la data de 29 ianuarie 2025 (data publicării [Hotărârii Guvernului nr. 17/2025](#) privind aprobarea Programului calendaristic pentru realizarea acțiunilor necesare pentru alegerea Președintelui României din anul 2025) și până la data de 15 martie 2025 (ultima zi pentru înregistrarea valabilă a candidaturii).

8. Autorul contestației consideră că numărul de susținători semnatori prevăzut de legislația română este excesiv, comparativ cu nivelul reglementat de alte state membre ale Uniunii Europene: în Austria - 6.000 de semnături ale votanților înregistrați; în Bulgaria - 2.500 de semnături; în Cehia - 50.000 de semnături; în Croația - 10.000 de semnături; în Franța - 500 de politicieni aleși din 30 de departamente devin „sponsorii”; în Irlanda - 20 de semnături ale membrilor Parlamentului sau 4 consilii ale orașelor/departamentelor; în Polonia - 100.000 de semnături; în Portugalia - minimum 7.500 de semnături, maximum 15.000; în Slovacia - 15 semnături ale membrilor Parlamentului sau o listă cu 15.000 de semnături ale cetățenilor cu drept de vot.

9. Arată că, de altfel, și în legislația română acest prag a variat de-a lungul timpului, de la 100.000 de persoane semnate, conform [Legii nr. 69/1992](#) pentru alegerea Președintelui României (în prezent abrogată), la 300.000 de susținători, potrivit [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2000](#) privind modificarea [Legii nr. 68/1992](#) pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și a [Legii nr. 69/1992](#) pentru alegerea Președintelui României, pentru ca acest prag să fie din nou modificat la intrarea în vigoare a [Legii nr. 370/2004](#), la valoarea de 200.000 de semnatori (în condițiile în care, la momentul ultimei modificări a acestei legi, în anul 2011, recensământul populației stabilea o populație cu drept de vot de peste 20 de milioane de români).

10. În susținerea caracterului disproporționat și arbitrar al acestei cerințe, cu precădere pentru candidații independenți, menționează că, în prezent, în dezbaterile Camerei Deputaților se află, din anul 2021, un proiect de lege adoptat deja de către Senatul României (și anume PLx nr. 376/2015), care urmărește modificarea acestui prag la 40.000 de susținători.

11. În ceea ce privește numărul ridicat de susținători solicitat la înregistrarea candidaturii în cadrul unor alegeri libere, autorul contestației invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului prin care s-a subliniat că această cerință nu trebuie să aducă atingere esenței dreptului de a fi ales, că asemenea cerințe trebuie să îndeplinească criteriul proporționalității și al interesului legitim și să aibă în vedere inclusiv durata (extrem de limitată) perioadei de strângere de semnături și lipsa unei susțineri din partea unei formațiuni politice preexistente (Cauza Labita împotriva Italiei, Cauza Gitonas și alții împotriva Greciei, Cauza Matthews împotriva Regatului Unit, Cauza Partidul Democratic Unit Rus Yabloko și alții împotriva Rusiei).

12. De asemenea, se invocă și Recomandările Comisiei de la Veneția, care, în Codul de bune practici în materie electorală, propune, referitor la numărul minim de susținători semnatori, un prag care să permită acces echitabil la alegeri și care să nu fie conceput pentru a exclude artificial anumiți candidați. În caz contrar, există riscul unei restricții a pluralismului politic, partidele politice fiind favorizate, întrucât acestea pot mobiliza o bază existentă, în timp ce candidații independenți trebuie să creeze o rețea de suport. Un astfel de prag limitează candidaturile alternative, reducând astfel diversitatea politică și expresia democratică.

13. Totodată, în cadrul Raportului Consiliului Europei privind situația candidaților independenți, Comisia de la Veneția a reținut că legislațiile interne ar trebui să evite cerințele excesiv de împovărătoare, pentru a asigura dreptul cetățenilor individuali de a accede la funcții publice fără discriminare. În cadrul memoriului explicativ, care face parte din raportul menționat, Comisia de la Veneția a analizat situația Bulgariei, a cărei legislație impune strângerea unui număr de doar 7.500 de susținători, considerând însă această cerință ca fiind o piedică însemnată în calea pluralismului politic. Același organism internațional a reținut că, pentru a evita orice manipulare care să conducă la o astfel de împiedicare a candidaților să își exercite dreptul de a fi ales, legea trebuie să stabilească un număr maxim

de semnături care nu trebuie să depășească pragul de 1% din numărul de alegători. Or, această recomandare nu este îndeplinită în cazul legislației române criticate, deoarece 200.000 de semnături reprezintă aproape 1,11% din numărul total de alegători (conform datelor publicate de Autoritatea Electorală Permanentă, pentru primul tur al alegerilor prezidențiale din noiembrie 2024, populația totală cu drept de vot era de 17.989.115 cetățeni cu reședință în România).

14. Autorul contestației mai susține și că prevederile [art. 27 alin. \(2\) lit. c\) teza finală din Legea nr. 370/2004](#) nu respectă garanțiile de claritate și previzibilitate a legii impuse de normele constituționale, deoarece nu au o redactare clară în ceea ce privește aplicarea inclusiv pentru candidații independenți. Astfel, deși în cuprinsul [Legii nr. 370/2004](#) este realizată distincția între candidații care beneficiază de propunerea unui partid politic și candidații independenți, legiuitorul utilizând sintagma „candidat propus de (...)” sau noțiunea de „propunere”, respectiv sintagma „candidat independent” (când textul se referă strict la persoanele fără o astfel de susținere), în cazul textului [art. 27 alin. \(2\) lit. c\)](#) din această lege, referindu-se la lista susținătorilor ca anexă a declarației de acceptare a candidaturii, legiuitorul nu face nicio altă precizare, ceea ce conduce la concluzia că această condiție îl vizează exclusiv pe candidatul nominalizat printr-o propunere din partea unui partid sau unei alianțe politice și care, prin acceptarea acestei propuneri, își asumă candidatura, ca act de exprimare a consimțământului acestuia față de propunerea realizată de partid/alianță, dar nu este aplicabilă și candidatului independent, deoarece în cazul său lipsește o atare propunere pe care acesta să fie necesar să o accepte.

15. Arată că aceeași dinamică (propunere urmată de acceptare) este reglementată prin texte cu mult mai clare în legislația electorală privind alegerile parlamentare, care stabilesc la [art. 52 alin. \(11\) și \(12\) din Legea nr. 208/2015](#) privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente că „Propunerile de candidați vor fi însoțite de declarațiile de acceptare a candidaturii (...)”, iar „Declarația de acceptare a candidaturii va cuprinde (...) consimțământul expres al acestuia de a candida pentru funcția respectivă, precum și precizarea că întrunește condițiile prevăzute de lege pentru a candida”. Se observă că aceste dispoziții nu fac trimitere și la candidații independenți, tocmai în virtutea diferenței esențiale dintre aceștia și cei cu privire la care există o propunere concretă.

16. De altfel, textul [art. 27 alin. \(2\) din Legea nr. 370/2004](#) începe cu sintagma „propunerile se fac în scris (...)”, din nou un aspect de natură să creeze confuzia asupra aplicabilității sale inclusiv în cazul candidaților independenți, deoarece din acest mod de redactare a propoziției introductive a [art. 27 alin. \(2\)](#) se înțelege tocmai că textul este aplicabil exclusiv propunerilor de candidaturi realizate de partidele sau alianțele politice, iar nu și candidaților independenți. De vreme ce subiectul propoziției este tocmai propunerea pe care o formațiune politică preexistentă o poate înainta Biroului Electoral Central, este neclar și artificial modul în care acest text vădit incompatibil este interpretat extensiv pentru a reglementa restricții inclusiv pentru candidații independenți. În susținerea carențelor de calitate a acestor norme legale sunt invocate o serie de decizii prin care Curtea Constituțională a reținut, în esență, că neîndeplinirea exigențelor de claritate, precizie și previzibilitate este incompatibilă cu principiul fundamental privind respectarea [Constituției](#), a supremației sale și a legilor prevăzute de [art. 1 alin. \(5\) din Constituție](#).

17. Autorul contestației mai susține că dispozițiile [art. 4 alin. \(2\)](#) și ale [art. 27 alin. \(2\) lit. c\) din Legea nr. 370/2004](#) încalcă principiul proporționalității, dar și principiul egalității, consacrat de art. 16 din Constituție.

18. În acest sens, arată că în rândul competitorilor electorali se remarcă două categorii distincte de participanți - candidații independenți și candidații susținuți de partidele politice -, astfel că cerințele de eligibilitate aplicabile acestora nu pot fi identice fără a fi încălcate prevederile [art. 16 alin. \(1\) din Constituție](#), care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, egalitate care se traduce inclusiv în egalitatea de șanse și egalitatea în ceea ce privește accesul la procedură, respectiv accesul la procesul electoral.

19. Or, sunt privilegiați candidații aflați pe lista unui partid politic, care, deși beneficiază de sprijinul logistic și financiar al acestuia, trebuie să depună o listă cu 200.000 de semnături ale susținătorilor cu drept de vot, aceeași cerință fiind solicitată și în ceea ce privește candidatul independent, lipsit de resursele asociate unui partid, în condițiile în care o bună parte a resurselor partidului sunt asigurate chiar de la bugetul de stat, resursă la care un candidat independent nu are acces.

20. Consideră, sub acest aspect, că sunt aplicabile mutatis mutandis considerentele și soluția pronunțate de Curtea Constituțională prin [Decizia nr. 75 din 26 februarie 2015](#), prin care s-a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor [art. 19 alin. \(3\) din Legea partidelor politice nr. 14/2003](#), referitoare la numărul minim de 25.000 de membri fondatori necesari pentru constituirea unui partid politic, pe motiv că nu există un just echilibru între interesele colective și cele individuale, de vreme ce prin condiția numărului minim de membri fondatori și a dispersiei lor teritoriale s-a depășit ceea ce este just și echitabil în raport cu un drept fundamental protejat, respectiv dreptul de asociere.

21. Curtea Constituțională a informat public candidatul, precum și orice persoană interesată prin afișarea pe site-ul instituției a contestației formulate împotriva Deciziei Biroului Electoral Central nr. 39D din 17 martie 2025 privind

respingerea înregistrării candidaturii independente a domnului Remus Pricopie la alegerile pentru Președintele României din anul 2025 și cu privire la faptul că dosarul se soluționează pe baza sesizării și a celorlalte documente depuse până în ziua termenului stabilit pentru analizarea contestației.

22. În temeiul dispozițiilor [art. 52 din Legea nr. 47/1992](#) privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și ale [art. 68 alin. \(1\) din Legea nr. 370/2004](#) pentru alegerea Președintelui României, contestațiile se soluționează fără înștiințarea părților, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, pe baza sesizării și a celorlalte documente aflate la dosare.

23. Având cuvântul pe fondul cauzei, reprezentantul Ministerului Public, în temeiul [art. 68 alin. \(1\) din Legea nr. 370/2004](#), pune concluzii de respingere a contestației, întrucât candidatura depusă de chiar autorul contestației nu a îndeplinit cerința numărului minim al semnăturilor de susținere, prevăzută de [Legea nr. 370/2004](#). Referitor la solicitarea privind exercitarea controlului de constituționalitate a dispozițiilor [Legii nr. 370/2004](#) în procedura contenciosului constituțional electoral, amintește [Hotărârea nr. 66 din 1 octombrie 2019](#) și [Hotărârea nr. 21 din 14 octombrie 2024](#), care afirmă și aplică această competență a instanței de contencios constituțional. Pe fondul criticilor astfel formulate, arată că cerința depunerii unei liste cuprinzând cel puțin 200.000 de semnături ale susținătorilor candidatului se justifică prin necesitatea dovedirii de către fiecare candidat a unei minime reprezentativități în perspectiva alegerii sale în funcția de președinte al statului, astfel fiind evitată înscrierea abuzivă a unor persoane care pot denatura însăși însemnătatea alegerilor prezidențiale.

CURTEA,

examinând contestația în raport cu prevederile [Constituției](#), ale [Legii nr. 47/1992](#) privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și ale [Legii nr. 370/2004](#) pentru alegerea Președintelui României, văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, precum și documentele aflate la dosar, reține următoarele:

24. Potrivit dispozițiilor [art. 146 lit. f\) din Constituție](#), ale [art. 37 și 38 din Legea nr. 47/1992](#) privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, precum și celor ale [art. 31 alin. \(1\) și \(2\) din Legea nr. 370/2004](#) pentru alegerea Președintelui României, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 650 din 12 septembrie 2011, cu modificările și completările ulterioare, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze contestația împotriva Deciziei Biroului Electoral Central nr. 39D din 17 martie 2025 privind respingerea înregistrării candidaturii independente a domnului Remus Pricopie la alegerile pentru Președintele României din anul 2025.

25. Curtea a statuat în jurisprudența sa că persoanele care candidează pentru funcția de Președinte al României trebuie să îndeplinească condițiile de formă și de fond prevăzute de [Constituție](#) și de [Legea nr. 370/2004](#).

26. Examinând contestația, Curtea observă că, prin Decizia nr. 39 din 17 martie 2025, Biroul Electoral Central a constatat, prin raportare la prevederile [art. 27 alin. \(3\) și \(3¹\) din Legea nr. 370/2004](#), potrivit cărora lista susținătorilor este un act public și se depune într-un singur exemplar original la Biroul Electoral Central, că, la depunerea candidaturii independente a domnului Remus Pricopie, aceasta nu a fost însoțită decât de un tipizat al listei de susținători care nu conținea nicio semnătură sau vreo altă informație privind susținătorii candidaturii, ci doar semnătura candidatului independent la rubrica destinată persoanei care atestă veridicitatea datelor înscrise în listă. Nefiind întrunită condiția legală privind numărul minim de semnături de susținere prevăzută de [art. 4 alin. \(2\) din Legea nr. 370/2004](#), referitoare la susținerea candidaturii prin semnăturile a cel puțin 200.000 de cetățeni cu drept de vot, Biroul Electoral Central a respins înregistrarea candidaturii domnului Remus Pricopie la alegerile pentru Președintele României din anul 2025, precum și a semnelui electoral.

27. Prin contestația formulată în prezenta cauză, domnul Remus Pricopie solicită Curții Constituționale, în această ordine, să constate neconstituționalitatea prevederilor [art. 4 alin. \(2\) și ale art. 27 alin. \(2\) lit. c\) teza finală din Legea nr. 370/2004](#) și, în consecință, să anuleze Decizia Biroului Electoral Central nr. 39D din 17 martie 2025 privind respingerea înregistrării candidaturii acestuia și a semnelui electoral la alegerile pentru funcția de Președinte al României din anul 2025, iar candidatura și semnul său electoral la alegerile pentru Președintele României din data de 4 mai 2025 să fie înregistrate.

28. Cu privire la competența Curții Constituționale de a examina constituționalitatea dispozițiilor [Legii nr. 370/2004](#) în cadrul atribuției prevăzute de [art. 146 lit. f\) din Constituție](#), Curtea observă că în cauză sunt aplicabile considerentele reținute în [Hotărârea nr. 66 din 1 octombrie 2019](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 907 din 8 noiembrie 2019, prin care instanța constituțională a stabilit, de principiu, competența sa de a efectua un control de constituționalitate cu privire la dispozițiile legale ce reglementează procedura de alegere a Președintelui României în cadrul atribuției consacrate de [art. 146 lit. f\) din Constituție](#). Curtea a arătat la paragraful 29 al hotărârii menționate că, spre deosebire de situația alegerilor pentru Parlamentul European sau pentru alegerea Camerei Deputaților și Senatului, unde verificarea legalității desfășurării procesului electoral se realizează de instanțele judecătorești, în cadrul procesului electoral ce vizează alegerea Președintelui României nu există posibilitatea de principiu a creării unui cadru procesual în fața unei instanțe judecătorești pentru a putea fi ridicată,

în condițiile [art. 146 lit. d\) teza întâi din Constituție](#), o excepție de neconstituționalitate care să vizeze prevederile [Legii nr. 370/2004](#), în afară de contestațiile care vizează deciziile de admitere/respingere a protocoalelor de constituire a alianțelor electorale, respectiv constituirea Biroului Electoral Central, unde competența de judecată revine Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel încât singurul cadru procesual în care se poate pune problema constituționalității prevederilor [Legii nr. 370/2004](#) este cel reprezentat de contestațiile judecate de către Curtea Constituțională în cadrul atribuției sale prevăzute de [art. 146 lit. f\) din Constituție](#).

29. Curtea a mai reținut, la paragraful 30 din aceeași hotărâre, că și Avocatul Poporului are atribuția de a formula o acțiune directă în fața instanței constituționale sub forma excepției de neconstituționalitate reglementate de [art. 146 lit. d\) teza finală din Constituție](#) și astfel poate contesta constituționalitatea prevederilor [Legii nr. 370/2004](#), însă în acest caz sesizarea Curții Constituționale nu se realizează de persoana direct interesată și implicată în cadrul procedurii de alegere a Președintelui României, ci de o autoritate publică, Avocatul Poporului, care are o marjă exclusivă de apreciere atât în privința deciziei de a sesiza Curtea Constituțională, cât și a momentului temporal în care aceasta se realizează, astfel că atribuția anterferită a Avocatului Poporului nu reprezintă un remediu juridic suficient pentru a surmonta într-un mod util, prompt și eficient consecințele negative ce decurg dintr-o normă juridică adoptată cu încălcarea [Constituției](#) asupra dreptului de a fi ales.

30. Prin urmare, având în vedere că nu există un alt mecanism constituțional prin intermediul căruia să se conteste în mod efectiv, concret și prompt prezumția de constituționalitate a [Legii nr. 370/2004](#), care, astfel, tinde să devină una absolută în contextul sferei de aplicare a acestei legi, Curtea a reținut că este de competența sa ca, în cadrul [art. 146 lit. f\) din Constituție](#), să evalueze, la cerere, însăși constituționalitatea [Legii nr. 370/2004](#) în ceea ce privește procedura de alegere a Președintelui României. O soluție contrară ar nega însuși rolul constituțional al Curții Constituționale și ar acorda prevalență aspectelor de legalitate propriu-zisă a desfășurării procesului electoral, așadar, exigențelor de natură legală în detrimentul celor de natură constituțională, ceea ce este inacceptabil (a se vedea, în același sens, și [Hotărârea nr. 21 din 14 octombrie 2024](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 124 din 11 februarie 2025, paragrafele 28 și 29).

31. Cât privește criticile privind neconstituționalitatea dispozițiilor [art. 4 alin. \(2\)](#) și ale [art. 27 alin. \(2\) lit. c\) teza finală din Legea nr. 370/2004](#), este de observat că soluția legislativă de principiu care prevede condiția depunerii unor liste de susținători cu prilejul depunerii candidaturilor pentru participarea la alegeri a fost analizată de Curtea Constituțională în numeroase rânduri, atât în cadrul atribuției exercitate în cadrul contenciosului electoral specific alegerilor pentru funcția de Președinte al României, prevăzută de [art. 146 lit. f\) din Constituție](#), cât și pe calea controlului de constituționalitate a posteriori, exercitat în temeiul [art. 146 lit. d\) din Legea fundamentală](#). În bogata sa jurisprudență astfel consolidată, Curtea Constituțională a arătat, în esență, că (i) dimensionarea în concret, prin norme legale, a numărului necesar de semnături de susținere întră exclusiv în marja de apreciere a legiuitorului, în temeiul [art. 73 alin. \(3\) lit. a\) din Constituție](#), că (ii) cerința criticată nu este de natură să încalce dreptul de a fi ales și că (iii) aceasta este o măsură adecvată și necesară, justificată de necesitatea dovedirii de către candidat a unui anumit potențial de reprezentativitate, care să îi demonstreze credibilitatea și să permită prevenirea exercitării abuzive a dreptului de a fi ales.

32. Astfel, în ceea ce privește analiza constituționalității condiției criticate și în prezenta cauză, efectuată în cadrul procedurii de contencios constituțional electoral întemeiat pe [art. 146 lit. f\) din Legea fundamentală](#), Curtea, de exemplu, prin [Hotărârea nr. 37 din 2 octombrie 1996](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 4 octombrie 1996, analizând motivarea contestației potrivit căreia condiția legală a prezentării unor liste de semnături nu este prevăzută în Constituție, astfel că dispozițiile legale care instituie această condiție ar intra în conflict cu dispozițiile constituționale referitoare la eligibilitate, a constatat că această susținere nu este întemeiată, deoarece dreptul de a fi ales și propunerea candidaturii sunt două aspecte diferite. Curtea a reținut că „o propunere de candidat nu poate privi decât pe o persoană care întrunește condițiile constituționale de eligibilitate, dar alegerile pentru funcția de Președinte al României pot avea loc numai cu respectarea procedurii electorale instituite prin [Legea nr. 69/1992](#) (n.n. în prezent abrogată), adoptată în temeiul [art. 72 alin. \(3\) lit. a\) din Constituție](#). De aceea, depunerea candidaturii face parte din procedura electorală, așa încât cerința ca propunerea candidaturii să fie reprezentativă, având adeziunea a cel puțin 100.000 de susținători, constituie o condiție legală ce nu vine în conflict cu dreptul constituțional al contestatorului de a fi ales“.

33. Curtea a reiterat considerente jurisprudențiale de aceeași natură, care au stabilit constituționalitatea prevederilor [art. 4 alin. \(2\) teza întâi](#) și ale [art. 27 alin. \(2\) lit. c\) teza finală din Legea nr. 370/2004](#), și prin, de exemplu, [Hotărârea nr. 11 din 7 octombrie 2024](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1021 din 11 octombrie 2024, sau [Hotărârea nr. 19 din 16 martie 2025](#), nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data pronunțării prezentei hotărâri.

34. De asemenea, problematica listelor de susținători care trebuie să însoțească dosarul de candidatură al unui candidat independent a fost analizată de Curtea Constituțională și în cadrul controlului de constituționalitate exercitat pe calea excepției de neconstituționalitate cu privire la diferite legi electorale.

35. Prin [Decizia nr. 782 din 12 mai 2009](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406 din 15 iunie 2009, Curtea, constatând constituționalitatea [art. 12[^]1 alin. \(1\) din Legea nr. 33/2007](#) privind organizarea și

desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 16 ianuarie 2007 [în prezent, [art. 17 alin. \(1\)](#) din aceeași lege, în versiunea republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 31 august 2012], a reținut că instituirea condiției legale privind depunerea listei cu 100.000 de semnături reprezintă o modalitate prin care candidatul independent la o funcție sau demnitate publică își dovedește potențialul de reprezentativitate și arată, în același timp, preocuparea legiuitorului de a preveni exercitarea abuzivă a dreptului de a fi ales, pe de o parte, dar și de a asigura accesul efectiv la exercițiul acestui drept persoanelor eligibile comunitar care într-adevăr beneficiază de credibilitatea și susținerea electoratului, astfel încât să existe șanse reale de reprezentare a acestuia în forul legislativ european, pe de altă parte.

36. Prin [Decizia nr. 286 din 11 mai 2016](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 16 iunie 2016, paragrafele 86-95, Curtea, analizând constituționalitatea unor prevederi aplicabile alegerilor locale, referitoare la listele de susținători ale candidaților, a statuat, în ceea ce privește alegerile, că [art. 73 alin. \(3\) lit. a\) din Constituție](#) stabilește competența exclusivă a Parlamentului de a reglementa sistemul electoral prin lege organică, constituantul acordându-i așadar legiuitorului o largă marjă de apreciere în stabilirea regulilor de organizare și desfășurare a procesului electoral, a modalităților concrete de exercitare a dreptului de vot și a dreptului de a fi ales, singura limită impusă fiind raportată la respectarea normelor fundamentale. Condițiile de fond și de formă pe care o persoană trebuie să le îndeplinească pentru exercitarea dreptului de a fi ales sunt prevăzute, la nivel constituțional, în [art. 16 alin. \(3\)](#), [art. 37](#) și [40](#), precum și, la nivelul legislației infraconstituționale, de norme cuprinse în legile electorale, care se subordonează condițiilor generale constituționale și le dezvoltă, totodată, după criteriul funcției publice electivă pentru care sunt organizate respectivele alegeri. Curtea a observat că același este și sensul dispozițiilor [art. 3 din Primul Protocol](#) adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și jurisprudența în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului, în care s-a reținut, în esență, că dreptul la alegeri libere nu este absolut, iar statele au o marjă largă de apreciere în alegerea sistemului electoral și a condițiilor de aplicare a acestuia, fără însă a limita drepturile în discuție atât de mult încât să afecteze esența acestora și să le golească de conținut [a se vedea, de exemplu, Hotărârea din 2 martie 1987, pronunțată în Cauza Mathieu-Mohin și Clerfayt împotriva Belgiei, paragrafele 52 și 54; Hotărârea din 22 mai 2012, pronunțată în Cauza Scoppola (nr. 3) împotriva Italiei, paragrafele 83 și 84; Hotărârea din 6 octombrie 2005, pronunțată în Cauza Hirst (nr. 2) împotriva Regatului Unit, paragraful 61; Hotărârea din 8 iulie 2008, pronunțată în Cauza Yumak și Sadak împotriva Turciei, paragraful 109; Hotărârea din 9 aprilie 2002, pronunțată în Cauza Podkolzina împotriva Letoniei, paragraful 34].

37. Curtea s-a raportat, în raționamentul său, și la pct. 2 - Niveluri normative și stabilitatea dreptului electoral din Codul bunelor practici în materie electorală - Linii directoare și raport explicativ adoptate de Comisia Europeană pentru Democrație prin Drept (Comisia de la Veneția) în cadrul celei de-a 52-a Sesiuni plenare (Veneția, 18-19 octombrie 2002), prin care se recomandă ca elementele cele mai sensibile ale sistemului electoral (sistemul electoral propriu-zis, componența comisiilor electorale, circumscriptiile sau regulile de constituire a circumscriptiilor) să fie definite la cel mai înalt nivel normativ (în Constituție sau într-un text superior legii ordinare), în timp ce restul elementelor specifice sistemului electoral ar trebui reglementate la un nivel legislativ obișnuit, iar normele privind implementarea și cele referitoare la chestiuni de ordin tehnic și de detaliu pot fi prezentate chiar și sub formă de regulament.

38. Curtea a conchis că dispozițiile [art. 37](#), alături de cele ale [art. 16 alin. \(3\)](#) și ale [art. 40 din Constituție](#), stabilesc doar condițiile de principiu, de fond și de formă, pe care o persoană trebuie să le îndeplinească pentru exercitarea dreptului de a fi ales, iar instituirea condiției de a prezenta o listă de susținători la depunerea candidaturii este, de principiu, în acord cu normele constituționale cuprinse în [art. 2](#) - Suveranitatea, precum și cu prevederile [art. 3 din Primul Protocol](#) adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin prisma [art. 20 din Constituție](#) ([Decizia nr. 286 din 11 mai 2016](#), precitată, paragraful 95).

39. Cât privește proporționalitatea acestei măsuri, aspect criticat și în prezenta sesizare, Curtea, prin [Decizia nr. 286 din 11 mai 2016](#), precitată, paragraful 102, a constatat aplicabilitatea, mutatis mutandis, a considerentelor jurisprudențiale privind constituționalitatea aceleiași cerințe legale impuse candidaților independenți, în care a reținut că o astfel de soluție legislativă impune „o condiție necesară, rezonabilă și legitimă pentru exercitarea dreptului de a fi ales, ce nu constituie o piedică în prezentarea candidaturilor electorale” (cu referire la alegerile locale - [Decizia nr. 522 din 8 mai 2008](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 15 mai 2008; ad similib, cu referire la alte categorii de alegeri, [Decizia nr. 503 din 20 aprilie 2010](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 28 mai 2010, [Decizia nr. 782 din 12 mai 2009](#), precitată, [Hotărârea nr. 37 din 2 octombrie 1996](#), precitată, și [Hotărârea nr. 71 din 16 octombrie 1996](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 258 din 24 octombrie 1996). Curtea a statuat că, „indiferent că este vorba de alegeri locale, parlamentare, prezidențiale sau euro-parlamentare, sistemul electoral național prevede, în esență, aceeași condiție: depunerea unei liste cu semnături de adeziune. Acest criteriu de preselecție a candidaților este unul obiectiv și rezonabil, aplicabil în condiții de egalitate de tratament fiecăreia dintre cele două categorii de participanți la alegeri: candidați independenți, pe de o parte, și cei propuși pe lista unui partid politic, pe de altă parte. Instituirea condiției legale privind depunerea listei cu semnături reprezintă o modalitate prin care candidatul la o funcție sau demnitate publică își dovedește potențialul de reprezentativitate și arată, în același timp, preocuparea legiuitorului de a preveni

exercitarea abuzivă a dreptului de a fi ales, pe de o parte, dar și de a asigura, pe de altă parte, accesul efectiv la exercițiul acestui drept persoanelor eligibile [...] care într-adevăr beneficiază de credibilitatea și susținerea electoratului, astfel încât să existe șanse reale de reprezentare a acestuia. [...]” ([Decizia nr. 782 din 12 mai 2009](#), precitată). Deși o propunere de candidat nu poate privi, potrivit [Constituției](#), decât o persoană care întrunește condițiile constituționale de eligibilitate, alegerile pot avea loc numai cu respectarea procedurii electorale. De aceea, depunerea candidaturii face parte din procedura electorală, așa încât cerința ca propunerea candidaturii să fie reprezentativă constituie o condiție legală ce nu vine în conflict cu dreptul constituțional de a fi ales ([Decizia nr. 782 din 12 mai 2009](#), precitată, cu referire la [Hotărârea nr. 37 din 2 octombrie 1996](#), precitată, și [Hotărârea nr. 71 din 16 octombrie 1996](#), precitată).

40. Curtea a remarcat, cu același prilej (paragraful 103 al [Deciziei nr. 286 din 11 mai 2016](#), precitată), că cerința depunerii la înregistrarea candidaturii a unor liste cu semnături de susținere corespunde recomandărilor cuprinse în Codul bunelor practici în materie electorală - Linii directoare și raport explicativ, anterior menționat, prin care Comisia de la Veneția statuează, la art. 1.3 - Prezentarea candidaturilor, pct. i și ii, că: „i. Propunerea candidaților independenți sau a listelor de candidați poate fi condiționată de colectarea unui număr minim de semnături; ii. Legea nu trebuie să impună colectarea semnăturilor a mai mult de un 1% de alegători din circumscripția respectivă;”.

41. Prin urmare, cerința legală a demonstrării unui anumit prag de reprezentativitate constituie un instrument legal adecvat și, totodată, o măsură necesară adoptată cu scopul legitim al evitării exercitării abuzive a dreptului fundamental de a fi ales, opozabilă tuturor competitorilor electorali în aceleași condiții care urmăresc, în principal, descurajarea eventualelor candidaturi abuzive sau neserioase, fiind așadar o măsură proporțională cu scopul urmărit.

42. Problema proporționalității măsurilor utilizate de legiuitor în privința limitării dreptului de alegeri libere/dreptului de a fi ales a fost analizată și în cadrul jurisdicției europene de contencios a drepturilor omului, care a reținut că un sistem ce fixează un prag relativ ridicat, de exemplu, referitor la numărul de semnături necesare pentru prezentarea unei candidaturi, sau care impune condiția ca o listă electorală să obțină un număr de voturi pe ansamblul teritoriului național pentru a putea avea reprezentare în Parlament nu a fost considerat că depășește marja de apreciere recunoscută statelor în materie ([Decizia Comisiei Europene a Drepturilor Omului din 15 aprilie 1996](#), pronunțată în Cauza Magnago și Südtiroler Volkspartei împotriva Italiei). O astfel de soluție legislativă impune o condiție necesară, rezonabilă și legitimă pentru exercitarea dreptului de a fi ales, ce nu constituie o piedică în prezentarea candidaturilor electorale (a se vedea [Decizia Curții Constituționale nr. 286 din 11 mai 2016](#), precitată, paragraful 105), aspect valabil și în cauza de față.

43. Curtea a mai reținut că impunerea prin lege a îndeplinirii anumitor condiții pentru exercitarea unui drept constituțional nu reprezintă o încălcare sau o restrângere a acestuia, ci reflectarea în plan legal a condițiilor prevăzute de [Legea fundamentală](#) pentru realizarea acestui drept, neputându-se susține, astfel, incidența dispozițiilor [art. 53 din Constituție](#).

44. În sensul celor de mai sus, Curtea s-a pronunțat prin mai multe decizii, spre exemplu, [Decizia nr. 290 din 11 mai 2016](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 1 august 2016, [Decizia nr. 360 din 24 mai 2016](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 638 din 19 august 2016, [Decizia nr. 763 din 28 noiembrie 2017](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 1 februarie 2018, [Decizia nr. 769 din 28 noiembrie 2017](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 30 martie 2018, [Decizia nr. 536 din 24 septembrie 2019](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 29 din 16 ianuarie 2020.

45. Prin [Decizia nr. 418 din 18 iunie 2020](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 612 din 13 iulie 2020, analizând o excepție de neconstituționalitate ridicată direct de Avocatul Poporului, Curtea, aplicând mutatis mutandis considerentele reținute în jurisprudența sa menționată anterior, a constatat că, prin stabilirea condiției de a prezenta lista susținătorilor, al căror număr nu poate fi mai mic de 200.000 de alegători, la depunerea candidaturii pentru alegerea în funcția de Președinte al României, prevederile [art. 4 alin. \(2\) teza întâi](#) și ale [art. 27 alin. \(2\) lit. c\) teza finală din Legea nr. 370/2004](#), criticate și în prezenta cauză pentru aceleași motive, nu încalcă dispozițiile invocate din [Legea fundamentală](#).

46. Așadar, față de criticile formulate în cadrul prezentei contestații, Curtea constată că acestea își găsesc răspunsul în întreaga jurisprudență constituțională dezvoltată în materie electorală, cu referire specială la condiția prezentării la depunerea dosarelor de candidatură a listei cu semnături de susținere.

47. În plus, autorul contestației subliniază, în contextul susținerii privind încălcarea dreptului de a fi ales, incidența [art. 3 din Primul Protocol](#) adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului în această materie. Față de acestea, Curtea va indica [Decizia din 6 martie 2025](#), pronunțată în Cauza Călin Georgescu împotriva României (Cererea nr. 37.327 /24), prin care instanța de la Strasbourg a respins cererea ca inadmisibilă, arătând, printre altele, că [art. 3 din Primul Protocol](#) adițional la Convenție se limitează la „alegerea legiuitorului”, deci a corpului legiuitor, și nu se aplică în mod normal alegerii președintelui statului decât în măsura în care s-ar stabili că acesta îndeplinește rolul de legiuitor (n.

n. - ceea ce nu este cazul în sistemul organizării puterilor în stat din România). În mod similar, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, la care face referire autorul contestației, nu este aplicabilă alegerilor pentru funcția de președinte al statului.

48. În contestația sa, autorul insistă asupra caracterului vădit disproporționat al condiției celor 200.000 de semnături de susținere pe care trebuie să le prezinte un candidat independent, acesta fiind plasat a priori într-o poziție net dezavantajată față de candidatul propus de diferite forțe politice, care astfel beneficiază de toate resursele pe care o formațiune politică le poate oferi în cursa electorală.

49. Din această perspectivă, Curtea observă o anumită confuzie în raționamentul criticilor formulate între noțiunea de „candidat” și cea de „candidatură”. Tocmai pentru că ceea ce interesează în procesul electoral este candidatura, în sensul că aceasta trebuie să îndeplinească cerințele de legalitate, și nu candidatul, ca entitate individuală, condițiile de depunere a dosarului de candidatură trebuie, în lumina principiului egalității de tratament și de șanse consacrat de [art. 16 alin. \(1\) și \(3\) din Constituție](#), să fie egale, uniforme și aceleași pentru toți candidații, indiferent că sunt independenți sau sunt propuși de formațiuni politice, astfel că și pragul de reprezentativitate în cursa alegerilor pentru funcția de Președinte al României trebuie să fie același. Cu alte cuvinte, competiția electorală trebuie să aibă aceleași reguli pentru toți candidații.

50. Pe de altă parte, un candidat independent nu se poate plânde de lipsa resurselor pe care le implică operațiunile preelectorale, de înscriere a candidaturii și cele electorale propriu-zise, întrucât nu poate exista grad de comparație între o persoană fizică și o persoană juridică, și cu atât mai puțin cea organizată sub forma unui partid politic. Curtea a reținut, în considerarea statutului constituțional al partidelor politice, configurat de [art. 8 din Legea fundamentală](#) și detaliat de [art. 2 din Legea partidelor politice nr. 14/2003](#), republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 408 din 10 iunie 2015, că, prin activitatea lor, aceste asociații promovează valorile și interesele naționale, contribuind la definirea și la exprimarea voinței politice a cetățenilor, în cadrul democrației constituționale. Prin urmare, reținând că partidele politice beneficiază de un statut constituțional, care nu există în cazul candidaților independenți, este de netăgăduit că anvergura acțiunilor pe care partidul politic este capabil să le desfășoare, prin însăși forma de organizare bazată pe exercitarea dreptului de liberă asociere, nu poate fi comparată cu cea pe care un singur individ, candidat independent, le poate întreprinde, aceasta fiind mult mai amplă ([Hotărârea nr. 21 din 14 octombrie 2024](#), paragraful 33). Cu toate acestea, pentru respectarea drepturilor politice cetățenești și a pluralismului politic specific unui stat democratic, toate legile electorale permit și persoanelor neafiliate unor formațiuni politice să participe la alegeri, în calitate de candidați independenți, aceștia asumându-și, prin urmare, toate cerințele legale stabilite în acest sens, inclusiv sub aspectul competiției cu ceilalți candidați propuși de partide sau alianțe politice. Având în vedere unicitatea funcției de Președinte al României, este absolut firesc ca potențialul de reprezentativitate al candidaților la această funcție să fie același și să se reflecte într-un număr semnificativ de semnături de susținere, indiferent de apartenența sau nu a candidatului la un anumit partid politic; în caz contrar, nu doar că este afectat principiul egalității de șanse, ci chiar este aruncată în derizoriu importanța crucială a acestui tip de sufragiu, prin depunerea unor candidaturi nereserioase, lipsite de șanse reale de câștig sau chiar abuzive.

51. Cât privește invocarea [Deciziei nr. 75 din 26 februarie 2015](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 21 aprilie 2015, prin care Curtea a constatat că este excesivă cerința ca minimum 25.000 de membri fondatori să semneze actele de înființare ale unui partid politic, se observă că aceasta nu are incidență în contextul electoral al alegerilor pentru funcția de Președinte al României, deoarece decizia menționată viza obstrucționarea exercitării dreptului de asociere în scopul constituirii unui partid politic. Totodată, chiar în raționamentul expus în această decizie, Curtea a subliniat o importantă distincție între sintagma „membri fondatori” și noțiunea de „susținători”, în sensul că prima este mult mai restrictivă decât cea de-a doua, deoarece, până la înregistrarea unui anumit partid, o persoană poate susține înființarea mai multor partide, în timp ce aceeași persoană nu poate avea calitatea de membru fondator decât al unui singur partid politic. În plus, chiar [art. 4 alin. \(2\) teza finală din Legea nr. 370/2004](#) prevede expres că un alegător poate susține mai mulți candidați.

52. În sfârșit, autorul contestației formulează și critici de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 4 alin. \(2\)](#) și ale [art. 27 alin. \(2\) lit. c\) teza finală din Legea nr. 370/2004](#) din perspectiva lipsei lor de claritate, întrucât utilizează expresii de tipul „propunerea de candidatură” sau „declarația de acceptare a candidaturii”, care implică deci un mecanism propunere-acceptare și care nu poate viza inclusiv candidații independenți întrucât aceștia nu sunt propuși de nicio formațiune politică.

53. Or, Curtea constată că textele legale anterior menționate sunt redactate într-o manieră clară care nu poate crea, la nivelul competitorilor electorali, confuzii de înțelegere și interpretare a semnificației soluției juridice pe care aceste norme o transpun în plan legislativ. Dispozițiile [art. 4 alin. \(2\)](#), încadrate în capitolul I: Dispoziții generale din [Legea nr. 370/2004](#), enumeră în mod distinct candidaturile propuse de partidele și de alianțele politice, precum și candidaturile independente ca fiind supuse condiției de a fi susținute de cel puțin 200.000 de alegători, astfel că din lectura acestor norme nu poate rezulta posibilitatea unei alte interpretări, așa cum pretinde autorul contestației. Prevederile [art. 27 alin. \(2\) lit. c\)](#), plasate în capitolul II: Organizarea și desfășurarea alegerilor, secțiunea a 4-a: Candidaturile din aceeași lege, utilizează, într-adevăr, expresiile „propunerile de candidați” și „declarația de acceptare a candidaturii”, însă, printr-o simplă interpretare sistematică a întregului [articol 27](#) și din economia

Întregului act normativ de referință, este lesne de înțeles că aceste condiții vizează candidaturile, nu candidații, astfel că se referă, în egală măsură, atât la candidații propuși de formațiuni politice, cât și la candidații independenți. Condițiile necesare a fi îndeplinite în procedura înscrierilor candidaturilor respectă aceleași criterii formale, în sensul că sunt solicitate aceleași documente care alcătuiesc dosarul de candidatură și care se depun și se înregistrează la Biroul Electoral Central. Acolo unde au fost necesare explicații specifice înregistrării unei candidaturi independente, legiuitorul le-a precizat ca atare, așa cum este cazul [art. 27 alin. \(2\) lit. a\), din Legea nr. 370/2004](#), potrivit căruia propunerile scrise de candidatură sunt semnate de conducerea partidului sau a alianței politice ori de conducerea acestora, care au propus candidatul, sau, după caz, de candidatul independent. În lipsa unor astfel de precizări rezultă fără echivoc că dispozițiile reglementate se aplică inclusiv candidaturilor independente. Prin urmare, susținerile autorului contestației referitoare la imprecizia dispozițiilor [art. 4 alin. \(2\)](#) și ale [art. 27 alin. \(2\) lit. c\) teza finală din Legea nr. 370/2004](#) sunt vădit neîntemeiate.

54. Dincolo de reperele jurisprudențiale reiterate și precizările de mai sus, Curtea observă că legiuitorul este cel abilitat de Constituție să prevadă condițiile infralegale de exercitare a dreptului de a alege și de a fi ales, în marja sa de apreciere și, desigur, cu respectarea limitelor impuse de însăși Legea fundamentală. În domeniul legislației electorale se constată o anumită dinamică referitoare la numărul minim de semnături de susținere necesare a fi prezentate cu prilejul depunerii candidaturii. Astfel, dacă inițial numărul minim al cetățenilor cu drept de vot care să își exprime susținerea pentru depunerea candidaturii de către o anumită persoană pentru funcția de Președinte al României era stabilit, prin [Legea nr. 69/1992](#) pentru alegerea Președintelui României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 164 din 16 iulie 1992 (în prezent, abrogată), la 100.000 de cetățeni cu drept de vot, acesta a crescut apoi la 300.000 prin [Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2000](#) privind modificarea [Legii nr. 68/1992](#) pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și a [Legii nr. 69/1992](#) pentru alegerea Președintelui României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 5 iulie 2000, pentru ca în prezent să fie stabilit, prin [Legea nr. 370/2004](#), la 200.000.

55. Reglementarea sistemului electoral reprezintă un proces complex, care implică, prin natura sa, o permanentă adaptare la dinamica relațiilor sociale, la evoluția dreptului, în general, și a dreptului electoral, în special. Legiuitorul este singura autoritate competentă să aprecieze asupra eventualelor perfecționări de ordin legislativ și să decidă asupra eventualei modificări a regimului juridic aplicabil inclusiv candidaților independenți. De altfel, așa cum chiar autorul contestației arată, în prezent se află în curs de legiferare, în procedura Camerei decizionale, Proiectul de Lege pentru modificarea [art. 27 din Legea nr. 370/2004](#) pentru alegerea Președintelui României (Plx nr. 376/2015), care prevede un număr de minim 40.000 de semnături de susținere a candidaturii. Prin urmare, condiția criticată poate fi schimbată pe calea inițiativei legislative, exercitată în condițiile [art. 74 din Constituție](#), fără însă ca intervenția legiuitorului să aibă semnificația neconstituționalității soluției juridice în prezent în vigoare.

56. Având în vedere faptul că, în urma examinării prezentei contestații, nu s-a putut constata neconstituționalitatea dispozițiilor [art. 4 alin. \(2\)](#) și ale [art. 27 alin. \(2\) lit. c\) teza finală din Legea nr. 370/2004](#), iar întreaga argumentație ce o susține se bazează exclusiv pe critici de neconstituționalitate, Curtea urmează să o respingă, pentru motivele ce precedă.

57. Pentru considerentele arătate mai sus, în temeiul [art. 146 lit. f\) din Constituție](#), al [art. 11 alin. \(1\) lit. B.a\)](#), al [art. 37 și 38 din Legea nr. 47/1992](#), precum și al [art. 31 alin. \(1\) și \(2\) din Legea nr. 370/2004](#), cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge contestația formulată de domnul Remus Pricopie împotriva Deciziei Biroului Electoral Central nr. 39D din 17 martie 2025 privind respingerea înregistrării candidaturii independente a domnului Remus Pricopie la alegerile pentru Președintele României din anul 2025.

Definitivă.

Hotărârea se comunică Biroului Electoral Central și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 martie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Marian Enache

Magistrat-asistent-șef,

Claudia Margareta Krupenschi